

Jaktmarker och Fiskevattens Skallkungstävling är årets viktigaste kraftmätning mellan landets skällande fågelhundar.

Titeln SKALLKUNG är den förnämsta utmärkelse som kan tilldelas en svensk skällande fågelhund.

Plaketten ovan är tidskriftens gyllene hederspris till Skallkungen.

Det finns bara en tidskrift i Sverige som skriver om både jakt och fiske:

Jaktmarker och Fiskevatten

Jakobsbergsplatsen 1, 724 61 VÄSTERÅS

Tel. 021-18 50 30

Den skällande fågelhunden

Nr 2

1974

Den skällande fågelhunden

ORGAN FÖR SPECIALKLUBBEN
FÖR SKÄLLANDE FÅGELHUNDAR

Nr 2 1974

LEDARE

Någonstans i Sverige sitter just nu en grupp SSF:are och täljer på något så fint som alternativa älgprovsregler. De nya reglerna ska enligt uppgift anpassas till den praktiska jaktens krav, som på många håll radikalt förändrats med en kraftigt ökad älgstam.

Kärnpunkten i det nya är att hundarnas envishet inte ska premieras. På marker där det är gott om älg är man t. ex. inte betjänt av långa förföljanden. Att reglerna skrivs av SSF:are innebär förstås också att skällande fågelhundars prestationer på älg ska kunna ställas inför mätning med det nya instrument. Inte förty används i dag åtskilliga finska spetsar och norrbotenspetsar för älgjakt, ibland enbart. Reglerna ska därför ses som ett komplement till fågelproven.

Den stora vinsten med idén, om och när den realiseras, blir dock att skällande fågelhundsägare, som använder sina hundar för älgjakt, har någonstans att ta vägen när de vill meriterna sina hunder. Sedan några år har den porten varit stängd hos Svenska älghundsklubben men öppen hos Norska och Finska.

BERNT KARLSSON

INNEHÅLL

- Ledare.
- Årsmötesprotokoll
- Ordet är fritt.
- Ur SKK:s tidskrift 1928.
- Motion till årsmötet 1975.
- Bruksprovsprogrammet.
- Avkommebedömning, norrbotenspets

OMSLAGSBILDEN

Finska spetsen S 29934/71 Ukkos Pen-
nu, riksutställningsvinnare 1974. Ägare:
Ruth och Rune Samuelsson, Gällivare.

Foto: Roger C Åström, Skellefteå.

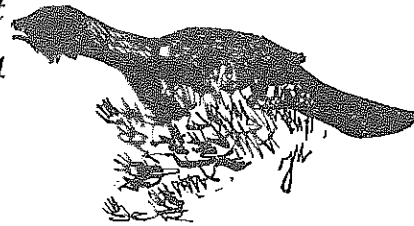
Redaktör: Bernt Karlsson, PI 6344,
Medle, 931 00 Skellefteå,
tel. 0910/701 85.

Redaktionskommitté: Redaktören jäm-
te Bo Pahlsson, Tving, tel. 0455/
304 30 och Johnny Niva, Gällivare,
tel. 0970/121 83.

Ansvarig utgivare: Erik Lindgren, Stor-
gatan 57 A, 930 80 Arvidsjaur. Telefon
0960/102 49.

Den skällande fågelhunden utkommer
med tre nummer per år inklusive års-
bok. Prenumeration ingår i medlems-
skap i SSF 35 kr/år.

Protokoll från årsmötet i Piteå den 30 mars 1974

PROTOKOLL fört vid årsmöte för
Specialklubben för Skällande Fågelhundar.
Piteå 74-03-30.

§ 1.
Till ordförande för mötet valdes Stig Lövström och till sekreterare Egon Grubbström.

§ 2.
Till justeringsmän valdes Rune Samuelsson och Torkel Lundkvist.

§ 3.
Konstaterades mötet vara behörigt utlyst. Godkändes utsänd föredragningslista.

§ 4.
Godkändes styrelse- och revisionsberättelser. Fastställdes balansräkningen.

§ 5.
Beviljades styrelsen full ansvarsfrihet för det gångna året.

§ 6.
Godkändes styrelsens förslag till budget för 1975.

§ 7.
Till ledamöter i styrelsen efter Stig Onnerfeldt, Åke Andersson och Egon Grubbström, som samtliga av sagt sig sina uppdrag, valdes: Erik Lindgren, Kjell Hedman, Torkel Lundkvist. Övriga styrelseledamöter är: Bernt Karlsson (red.), Bjarne Vikström, Stig Lövström, Karl-Gustav Ekroos.

§ 8.
Valdes C. Weman och S. Forsslund till revisorer. Till revisorssuppleanter valdes B. Meijer och I. Lövström.

§ 9.
Till ombud på 1975 års KF valdes Staffan Forsslund, som suppleant Egon Grubbström.

§ 10.
Beslöt att som telefonersättning utbetala 600:—/år till ordf., sekr. och kassör. Beslöt om oförändrade traktamentsersättningar, allts. självkostnad i förekommande fall. Beslöt att höja reseersättningen till 30 öre/km.

§ 11.
Till valberedning valdes Gustav Rova, Arne Persson och Sigurd Nyby. Som sammankallande valdes Gustav Rova.

§ 12.
Efter diskussion omkring motionen om revidering av provreglernas kommentarer, beslöt årsmötet; att kommentarerna ska revideras; att en kommitté ska utarbeta ett förslag, på vilka ändringar som skall ske i kommentarerna. Till kommittén valdes Rune Samuelsson, Gustav Rova och Egon Grubbström; att ändringarna skall sanktioneras genom en provledarkonferens; att kommentarerna skall publiceras i nr 2 av Den Skällande Fågelhunden 1974.

§ 13.
Diskuterades motionen om flera lokalklubbar inom SSF. Beslöt årsmötet att ta motionen med den ändringen att punkt b) strykes, samt med tillägget att medlem har rätt att välja vilken lokalklubb vederbörande vill tillhöra.

§ 14.
Behandlades en motion om instiftande av ett vpr som skall kallas "Unos minne". Beslöt årsmötet inköpa ett pris för 500:— att utdelas enligt de statuter som finns för "Tornedalens kennel", med ändring enligt motionen.

§ 15.
Motionen om avelsråd drogs in av motionären.

§ 16.
Behandlades en motion om ändring av reglerna för skallkungtävlingen. Beslöt avslå motionen.

§ 17.
Behandlades en motion om att skallkungtävlingen i fortsättningen bör bli inofficiellt bruksprov. Beslöt årsmötet att bifalla motionen.

§ 18.
Påminde årsmötet om styrelsens skyldighet att till SKK uttala sig om vilka aspirantdomare man ansåg sig vilja ha.

§ 19.
Beslöt årsmötet att överlåta det slutgiltiga valet av provmark för landskampen till styrelsen, som då har att ta hänsyn till årets föryngring bland skogsfågeln. Preliminärt är Arvidsjaur utsett som landskampsort.

§ 20.
Informerade Rune Samuelsson om det uttalande från SKK:s TK, där det sägs att specialklubbarna själva bör ha rätt att uttala sig om vilka championatsbestämmelser som bör gälla de egna raserna. Beslöt årsmötet att uppdra åt Rune Samuelsson att i tidningen skriva om och kommentera dessa bestämmelser.

§ 21.
Informerade sekreteraren om de nya regler som säger att ansökan om utställning skall vara SKK tillhanda i maj året före utställningen.

§ 22.
Årets förtjänstmärke i guld tilldelades Gustav Rova.

§ 23.
Förrättades prisutdelning till de hundar och hundägare som under året utmärkt sig på ett förtjänstfullt sätt.

§ 24.
Avslutades mötet av mötesordföranden som tackade de avgående styrelseledamöterna och önskade de nya lycka till, samt tackade de närvarande för deras visade intresse.

Vid protokollet:
EGON GRUBBSTROM

Justeras (utom § 17):
RUNE SAMUELSSON

Justeras (inkl. § 17):
TORKEL LUNDKVIST

Reservation:

§ 17. Lydelsen bör vara följande enligt årsmötets beslut: Behandlades motion om att skallkungtävlingen i fortsättningen bör bli inofficiellt prov. Beslöt årsmötet att förmiddagens prov skall vara officiellt och eftermiddagens inofficiellt.

Justeras:
RUNE SAMUELSSON

Ordet är fritt

STRUTSPOLITIK — ELLER VÄGAR VI TITTA OSS OMKRING?

Som ny medlem i SSF men med viss erfarenhet från andra jakthundsklubbar ter det sig ganska naturligt att man ibland sneglar på dessa och gör vissa jämförelser.

Uppbyggnaden av klubbarna är likartad med en riksklubb och lokalklubbar utspridda över landet. En skillnad finns dock. Inom andra klubbar betalar medlemmen in sin avgift till respektive lokalklubb som sedan har att betala in av årsmötet fastställd avgift per medlem till riksklubben. Vad skulle fördelen vara med att lokalklubben fick del av årsavgiften? Jo, därigenom skulle man stärka lokalklubbarnas kassor. Det är ju ändå så att verksamheten ligger ute i lokalklubbarna och det är också där pengarna bäst behövs — inte på hög hos riksklubben. Jag tror också på en effektivare medlemsvärvning när lokalklubbarna därigenom ser sina resurser öka.

Vi går över till utställningsbestämmelserna. Inom stövarklubben är en hund "rutad" tills den klarat minst 2:a pris ökl på jaktprov. När det är gjort är det fritt fram för alla certifikaten. Dessutom, alla ck-hundar som klarat sin jaktprovs 2:a erhåller certifikat.

Hos SSF gäller ett certifikat utan bruksprovsmärkning, sedan "ruta" tills elitklass 2:an är avklarad. Dessutom, endast vinnaren i segrarklassen har möjlighet att erhålla certifikat.

Vad innebär nu skillnaden? Hos stövaren avgör hundens kvalité om den skall ha eller inte ha certifikat. Hos spetsen avgör utöver hundens kvalité också vilka utställningar hundägaren har möjlighet att ställa ut på, om hunden skall få sina utställningsmeriter. Vi kommer alltså dithän att den hundägare som har möjlighet och råd att tävla med sin hund på utställningar med lågt deltagarantal (dålig konkurrens) kan tävla fram en exteriört svagare hund till championat medan en bättre hund som tävlat i hård konkurrens inte erövrat ett enda certifikat.

Vi ser på bruksprovssidan, fortfarande med stövarklubben som jämförelse.

Samma mönster som hos SSF, en ökl där 1:a pris är entrébiljett till elitklassen där sedan meriteringen för championat ligger. En väsentlig skillnad hittar man dock. I stället för att som inom SSF frakta både domare, hund och förare ibland 20—30 mil till proven, ges möjlighet att i öppna klassen genomföra proven på hemmaplan. Att detta för många hundägare är en oerhörd lättnad är ju självklart och det torde också föra med sig att ett större antal hundar kom till jaktproven.

De ordinarie proven blir därigenom i större utsträckning ett elitklassprov, sedan de hundar som inte klarat spärren 1:a ökl "sällats bort" på förproven. Det utesluts inte heller att man på de ordinarie proven tar emot hundar i ökl i mån av utrymme.

Sedan något om avelsplanering. Ingen utställnings- eller jaktprovsverksamhet i världen, hur välsmord den än vara må, förmår föra en hundras framåt. Den ger endast svaret på frågan vilka individer som är exteriört och jaktligt framstående. Andra hundklubbar har, väl medvetna om detta, tillsatt avelsråd, dit tikägare, som har för avsikt att ta en valpkull, kan vända sig. Avel är inget självspelande piano utan kräver djupa insikter, inte minst på genetikens område. Insikter som gemene man definitivt saknar. Talesättet "det finns inget som man skall vara så noga med i livet som valet av sina föräldrar" gäller i högsta grad.

Jag har inte någonstans i SSF:s tidskrifter kunnat hitta en enda rad, om var den villrådige tikägaren skall vända sig i avelsfrågor. Som exempel kan jag nämna att stövarklubben i sin årsbok har färdigtryckta formulär för tikägaren. Bara att fylla i och skicka in.

Bäste läsare, se nu inte detta inlägg som att jag vill fördöma SSF:s arbetsmetoder. Se det som en redovisning av hur en annan hundklubb löst frågorna på ett annorlunda sätt.

Frageställningen jag till sist vill göra blir: har SSF med 500 medlemmar och sju år på nacken något att lära av en hundklubb med mer än tio gånger så många medlemmar, som redan firat sextio-årsjubileum, kort sagt en klubb med tradition?

STIG BRÄNNVALL

KOMMENTAR:

Tack för synpunkterna!

När jag första gången läste denna insändare kom jag osökt att tänka tillbaks på en intervju med en fotbollslagledare. Lagledaren fick kritik för en, i mångas ögon underlig, laguttagning men försvarade sig: för mig spelar det ingen roll vad spelaren heter, hur han ser ut, hur gammal han är eller var han kommer ifrån. Det viktigaste är vad han gör — och om han gör det bra.

Den filosofin tror jag också går att översätta på fler företeelser här i livet än "hunderiet".

BERNT KARLSSON
Redaktör

HUNDUTSTÄLLNING

Västerbottens läns Älghundsklubb och SSF/Mellersta lokalklubben anordnar utställning i

LYCKSELE den 11 augusti 1974.

Anmälningsavgifter:

Unghunds- och öppen klass 50:—

Champion- och veteranklass 25:—

Anmälan senast den 25 juli till: Karl-Erik Moström, Vallvägen 17, 921 00 Lycksele. Postgiro: 22 42 51-9 (Västerbottens läns Älghundsklubb).

Förfrågningar kan göras till: Arne Persson, Umeå, tel. 090-13 56 96.

Domare: RUNE SAMUELSSON.

Älghundsklubben gör förbehåll för eventuell domarändring.

Ur SKK:s tidskrift 1928

Den »finska spetsen» — dess historia, säregna typ och användning

Av IVAR EKBERG, Helsingfors

Finland är i likhet med grannländerna i nordnorden fattigt på egna ursprungliga inhemska hundraser. Den enda hund med obestridd hemortsrätt i nordnorden torde väl vara den arktiska spetsörade hunden, vilken på grund av olika levnadsvillkoren och olika arbetsuppgifter under en oöverskådlig räckvid av hundgenerationer utvecklats i en mängd till storlek och typ varierande former. Att de nordiska ländernas kennelklubbar vidtagit åtgärder i syfte att bevara från förgångelsen de för de respektive länderna säregna formerna av den nordiska spets-hunden är värt allt erkännande, och detta i så mycket högre grad som detta tillvaratagande skedde "i elvte stunden". Ätminstone för Finlands vidkommande anser jag mig kunna försäkra att det icke skedde en dag för tidigt. Om ej Finska Kennelklubben redan vid tiden för dess startande tagit sig an "den nationella hunden" för att renodla densamma, hade den sannolikt numera endast funnits till som en grundläggande beståndsdel i det allmänna konglomeratet av maroderande racker både i städerna och på landsbygden.

Redan under Finska Kennelklubbens första verksamhetsår — klubben stiftades år 1889 — fäste klubbens ledande män sin uppmärksamhet vid jaktspetsen från nordnorden, och man beslöt renodla densamma under namn av "finsk skällande fågelhund". Namnet fick hunden på grund av sin kända egenskap att uppsöka skogsfågel och genom skall kvarhålla fågeln i trädet, tills jägaren kommit inom skotthåll. Att hunden likväl icke saknade varken lust eller anlag för jakt å annat vilt var välbekant. Hans herre allmogejägaren använde honom med fördel i kampen mot skogens konung björnen, och att "ställa" älg var en framträdande egenskap hos vissa enskilda individer och familjer. Redan vid ett av klubbens första möten beslöt man intaga bilden av den finska skällande fågelhundens huvud i klubbens sigill.

Finska Kennelklubbens första utställning ägde rum på våren 1891, och vid denna representerades den finska skällande fågelhunden av rätt många individer. För dem, som då voro med, hade samlingen ifråga emellertid företett den brokigast tänkbara samling spetsörade hundar av alla storlekar och färger för att ej säga typer. Bland all denna mosaik funnos dock några få av den önskade storleken och den fastställda röda färgen, bland dem en vacker, livlig hund, fil. mag. W. v. Konows Rehvi, vilken hund fick stå som modell, när följande år rastecken för den finska skällande fågelhunden fastställdes. Dessa rastecken reviderades 5 år senare, då rasens namn förändrades till "Finsk spets". Anledningen härtill var att från Sverige ingått ett förslag om att samtliga nordiska spetsar skulle få namnet "spets" med tillägg av de respektive landens namn. Finska Kennelklubben var emellertid den enda klubb, som slutligt godkände nämnda namnförändringsförslag.

Avelsverksamheten för den finska spetsens renodlande ledde redan tidigt till goda resultat, detta tack vare den omständigheten att några energiska och målmedvetna kennelmän togo sig an spets-saken. Bland dessa må här speciellt nämnas nuvarande hedersledamoten i Svenska och Finska Kennelklubben hovrådet D. J. Wadén, förre senatorn Kaarlo Castrén, de tvenne bröderna, apotekaren och forstmästaren Roos i Österbotten, den kända författaren Juhani Aho m. fl.

Redan 1892 anordnade klubben en specialutställning för Finsk spets för att taga vara på de i allmogehand befintliga spetsar, vilka närmast motsvarade de uppställda önskningsmålen beträffande utseendet. Utställningen ägde rum i Uleåborg och samlade icke färre än 93 hundar. En andra specialutställning arrangerades i samma stad 1896 med 37 utställda hundar, en tredje i Kajana 1898 med 40 hundar, en fjärde 1901 invid Vilppula järnvägsstation med 22 hundar samt slutligen en femte i Alavo 1903 med 20 hundar.

Som av ovanstående framgår minskades år för år antalet utställda hundar, medan däremot de utställda djurens kvalitet förbättrades, vilket har sin naturliga förklaring däri att fordringarna stegrades och uppfattningen om huru hunden skulle se ut klarade hos utställarna. Sålunda kunde man redan så tidigt som vid den år 1904 hållna utställningen i Helsingfors konstatera att samtliga utställda finska spetsar hade den önskade röda färgen och i genomsnitt sett även till stor del den fastställda typen.

Att efter denna lyckliga start den finska spetsaveln icke alltid utföll lika lyckligt, att bakslag då och då inträffat, får väl till stor del skrivas på det ringa avelsurvalets konto. För att undvika de menliga följderna av nära släktavel, vilka följer i alla fall nu och då visat sig, ha de finska spetsuppfödarna varit tvungna att taga in i aveln okultiverade allmogehundar, ett förfarande som, vilket naturligt är, berett uppfödarna överraskningar av icke alltid angenäm art. Bland de djur som först infördes i aveln kunde man särskilja tvenne typer, av vilka den ena var klen och liten med smalt huvud och icke synnerligen långt hårlag; den andra var mera långhårig, med bredare panna och ett om polarhund påminnande utseende. De förra voro hemmahörande i norra Finland, Simo och Ojo älvdalar eller Torneå och Kemi-trakterna. Den senare typen var hemma i Karelen. De bägge typerna sammansmälte så småningom, varvid den mindre typen blev den segrande.

Redan så tidigt som 1902 stiftades Finska Kennelklubbens Spetshundsektion, vilken således senaste år kunde blicka tillbaka på en 25-årig verksamhet. Om, som ovan antytts, under denna tid resultatet av spetsavelsarbetet icke alltid motsvarat förväntningarna, kan man dock utan överdrift fastslå att ett viktigt resultat uppnåtts. Den Finska spetsen av i dag är en pregnant typ med lösnofallande konstans. Han är ej mer "bondrackan, vilken ämnar bli rashund", som en av hans belackare för en mängd år sedan uttryckte sig — han är rashund. Den Finska spetsstypens utveckling under årens lopp och ett i viss mån hos spetsuppfödarna förändrat spetsideal hava nödvändiggjort en revision av den gamla standarden. För två år sedan stadfäste Finska Kennelklubben Spetssektionens förslag till finska spetsens rastecken, vilka i fri översättning från finska språket införas här nedan.

RASTECKEN FÖR FINSK SPETS

Huvudet medelstort och torrt, pannan något välvd, pannvinkeln fullt tydlig.

Nosen smal och torr, såväl framifrån som sedd i profil jämnt avsmalnande; nosspetsen becksvart.

Läpparna väl slutna och tunna.

Öronen uppstående, spetsiga, finhåriga och synnerligen rörliga.

Ögonen medelstora eller någon däröver, livliga, till färgen mörka.

Halsen muskulös, hos hunden försedd med yvigt hårlag, verkar på grund därav kort och satt, hos tiken är halsens hårbeklädnad kortare.

Ryggen rak och stark samt jämförelsevis kort.

Bröstkorgen djup.

Vekalivet något uppdraget.

Bogarna jämförelsevis raka.

Extremiteterna. Armbågsbenet stadigt och rakt, bakbenen kraftiga, hasen jämförelsevis rak, fötterna helst runda och väl knutna (kattfot).

Svensen vrides energiskt ända från roten i både framåt, nedåt och bakåt, tätt tryckt intill läret. Uträtad när den som regel med spetsen till halsleden.

Hårlaget. På huvudet och på benens framsida är hårlaget kort och liggande, på kroppen längre och halvt uppstående, på halsen och ryggen styvare. På lårens baksida och på svansen är hårlaget långt och yvigt. Bottenhåret är kort, mjukt och ljusare till färgen.

Färgen. På ryggvidan mörkt klarröd eller med en skiftning i brunt; öronens insida, kinderna, bröstet, buken, benens insida, lårens bakre hårbeklädnad och svansens behängning äro något ljusare. Vita tecken på bröstet och tassarna äro tillåtna, likaså sparsamt förekommande svarta stickehår å läpparna och ryggen.

Helhetsintrycket. Hunden verkar från sidan sedd i det närmaste kvadratisk. Såväl höjden som bälens längd utgör hos hanhunden 42—48, hos tiken 38—45 cm. Hållningen är käck, och hundens hela väsen, speciellt ögon, öron och svans, ådagalägger livlighet.

Den finska spetsens psykiska särdrag äro jaktlust, djärvhet och trohet. Den användes vid jakt å skogsfågel.

FEL

Köttigt huvud; grovt nosparti; icke parallellt (framifrån sett) riktade ögon, liksom även slappa och inuti med långa hår beklädda öron; ljusa ögon; inåtriktade armbågar; svag och sluttande mellanfot; slappt buret eller för mycket hoprullad svans; långt och mjukt liksom även för kort hårlag; öron eller för ljus färg; sporrar vanpryda.

Det är ju utan vidare klart att en person, som aldrig med egna ögon sett en god och typisk finsk spets, icke av de korta allmänna bestämmelserna i ovanstående standard skall kunna bilda sig en klar föreställning om dess utseende. Den finska spetsen skall ses, icke på en kamerabild, utan i sin rätta miljö, i sin obundna frihet, helst i skogen. Det är där hans inneboende kynne kommer till synes i hans säregna yttre apparition. **Man behöver icke bära nationalismens brillor på näsan för att se att den finska spetsen är som typ betraktad en av de vackraste hundar man kan få se.** Det glänsande mörk-gulröda hårlaget, den käckt burna, yviga svansen, de små spetsiga, uppåttstående, rörliga öronen, den smala, rävliska med svart spets försedda nosen, de mörka, livliga ögonen, som bokstavligen kunna gnistra av energi och glatt lynne, ge en sannskyldig bild av vaken intelligens och gott humör. De få exemplar av rasen, vilka under senare år kommit över till Tyskland och Amerika, hava, speciellt i det sistnämnda landet, väckt stor uppmärksamhet på utställningarna och i referaten blivit omnämnda i entusiastiska ordalag.

Om således den finska spetsen till sin yttre typ är originell, så är han det i lika hög grad till sin inre läggning. Alla, vilka gjort närmare bekantskap med hunden, intyga att han är klok och har en ovanligt snabb uppfattningsförmåga. Och dock är han på samma gång i påfallande grad självständig och svår att bibringa dressyr i samma bemärkelse, som man bibringar t. ex. hönshunden dressyr. Hans belackare beskylla honom gärna för halsstarrighet och envishet, medan hans vänner försäkra att han genom försiktig behandling och vänligt bemötande kan bringas att anpassa sig efter sin herres önsknings. En för den finska spetsen karaktäristisk egenskap är hans små pretentioner på kost och annan komfort och hans hårdighet beträffande klimatet. Han kan lätt vänjas vid att sova utomhus. I 30 graders köld sover han lugnt, hoprullad i en grop i snödrivan. På grund av ovanstående skulle man tro att spetsen icke i synnerlig grad vore mottaglig för valpsjuka. I själva verket angripes han till anmärkningsvärt högt procenttal av denna sjukdom, och många unga, lovande spetsar dör årligen i valpsjuka.

Under arbetet för den finska spetsens förädlande har man i Finland hela tiden räknat med att han är en jakthund. Redan så tidigt som 1898 arrangerades sålunda det första jaktprovet med spets i närheten av Uleåborg, och därpå följande år hölls ett

spetsprov i Lojo. Senare anordnade Finska Kennelklubben årligen prov, och efter det Spetssektionen stiftades, anordnar denna specialklubb varje år jaktprov för finsk spets.

Redan tidigt stiftades regler för jaktprov för finsk spets. Hundarna bedömdes därvid enligt en pointskala, varvid nedanstående positiva egenskaper prissattes med följande points:

Sök	4	8	12	16	20	p.	
Fart vid förföljande av flygande fågel och förmåga att ånyo finna den	2	4	6	8	10	"	
Uppförande under trädet och förmåga att markera fågel	4	8	12	16	20	"	
Skall	2	4	6	8	10	"	
Hörsel, syn och näsa	3	6	9	12	15	"	
Lydnad och dressyr	2	4	6	8	10	"	
Totalintryck	3	6	9	12	15	"	
	Summa	20	40	60	80	100	p.

Negativa points:

Falskt skall	4	8	12	16	20	p.	
Hardrev	4	8	12	16	20	"	
Skall på ekorre	2	4	6	8	10	"	
Skrapande mot trädet	4	8	12	16	20	"	
Lämnande av skallet							
a) utan märkbar anledning	4	8	12	16	20	"	
b) av märkbar anledning	2	4	6	8	10	"	
	Summa	20	40	60	80	100	p.

År 1926 fastställde Finska Kennelklubben på förslag av Spetssektionen nya jaktprovsregler för finsk spets. I dessa nya regler har pointskalan bortfallit, och bedömas hundarnas jaktduglighet numera enligt prisdomarnas fria skön. Såväl enligt de gamla som nya reglerna tävla hundarna i tre klasser; unghunds-, öppen- och segrarklass, och böra samtliga hundar för att mottagas till avprovning vara kvalificerade för pris å utställning i öppen eller juniorklass. För tävlan i segrarklass, varvid tävlande hund bör avprovvas minst 3 timmar i sträck, erfordras att hunden vid tidigare av klubben godkänt prov bör ha erhållit 1:sta pris i öppen klass.

Den finska spetsens (hundens finska namn "pystykorva" betyder "den upprättörade") anor som jakthund gå tillbaka ända till sagotiden. Den fornfinska mytologins hund, "Lemminkäinen röda hund", anses vara och är väl den finska spetsens stamfader. Långt innan den finska spetsen av Finska Kennelklubben blev inregistrerad som ras- och förvärvade sig vänner bland bildade jägare, var han allmogemannens och förvärvsjägarens — krypskyttens jakthund. Det är väl, åtminstone delvis, denna omständighet, som gör att han ännu i dag som är har talrika antagonister bland herremannajägare, speciellt bland hönshundsjägarerna, som gärna i honom se den halvilda marodören, som utan verklig kontroll och i avsaknad av dressyr härjar bland skogsviltet. Från hönshundsjägarhåll har man även sökt klassificera jakten med spets som krypskytte, "bondeskytte" m. m., vilka elaka epitet självfallet uppkallat spetsjägarerna till försvar för sin sport, vilken de anse vara minst lika fin jakt som hönshunds jakt och i lika hög, om ej högre grad, krävande beträffande utövaren.

Den som skriver detta har endast en gång jagat med spets, och jag vill årligt tillstå att resultatet icke motsvarade förväntningarna. Jag kom med andra ord till den uppfattningen att en från jaktväskans synpunkt sett lyckad jakt med spets förutsätter mycken övning och stor uppmärksamhet och iakttagelseförmåga. Jag hade i fyra dagar jagat orre och ripa i Gamlakarleby skärgård i sällskap med min mångåriga jakt-kamrat, vårt lands mest anlitade domare för finsk spets både på utställningar och jaktprov, G. Stormåns. På grund av den hölstriga terrängen och de i stränderna

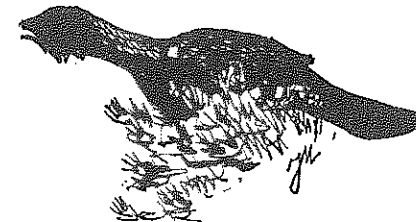
växande taggiga havstornbuskarna hade våra pointrar så kommit ur kondition att de måste få en vilodag. Då min vän å sitt sommarhem i skärgården hade en natt och trevlig och väl injagad spetsstik, beslöto vi så anslå en dag för jakt med denna, varför vi i god tid på morgonen förfogade oss över till en med gammal skog beväxt större holme, där tjäder fanns. Vi hade kommit överens att turvis gå fram i händelse av skall, och jag var först i tur när den lilla rävröda tiken kopplades lös och som en röd gummiboll i långa blixtnabba ricoschetter försvann bland stenar och bråte. Om en stund var det ståndskall. Med alla sinnen på helspänn smög jag mig fram mot det täta klingande ståndskallet och kom slutligen så nära att jag kunde se tiken, där hon ömsom sprang fram och tillbaka, ömsom satt och ömsom stod på två ben, medan hon heia tiden under skall såg upp mot en gammal, tät gran. Trots all min försiktighet kom jag ej i håll innan en tjädertupp brakade ut ur trädet, medan 4—5 stycken flögo ut ur närliggande träd. Samtliga fåglar flögo i samma riktning och försvunno på andra sidan en glest bevuxen skogsmyr. Tiken var i ett huj i väg i samma riktning, och om ett par minuter ljöd skallet taktfast och vackert från myrens motsatta kant. Jag satte mig bekvämt tillrätta, medan min kamrat på en omväg runt kärret i sin tur smög sig fram. Jag fick vänta rätt länge innan jag hörde ett skott och så åter ett, och i samma ögonblick ser jag tvenne utvuxna ungtjädtrar komma flygande rätt emot mig och slå till i närheten, varvid jag noga kunde lägga märke till den gran i vilken tuppen satte sig. Det var vid detta tillfälle jag skulle få ett slående bevis på den finska spetsens utomordentligt skarpa sinnesförmögenheter. Som en för vinden flygande ulltapp kom tiken snörrätt över kärret, försvann inne bland träden, men var om ett ögonblick tillbaka. Efter ett par snabba cirklar i närheten av de träd, i vilka tjädtrarna slagit, ser jag till min förvåning tiken hoppa upp på en större mossbelupen sten, och taktfast och klingande gick ståndskallet mot just det träd, i vilket tjädertuppen satt. Om det var med tillhjälp av näsa, ögon eller öron tiken fått reda på fågeln är mig än i denna stund omöjligt att veta. Jag, som sett fågeln sätta sig, kunde ej upptäcka den, och sedan jag under flera minuter inom nära håll fixerat varje gren, flög tjädern, och mitt slängskott blev bom. Att min kamrat skjutit en tjädertupp och senare sköt en, medan jag ytterligare ett par gånger fick nöja mig med att höra de brakande uppflogen, var ägnat att lära mig att med mindre ringaktning än tidigare orda om bondskyttet för skällande spets.

Finlands förnämsta spetsuppfödare för närvarande äro kronofogden Lauri Forss, Nyslott, vars vackraste uppfödning är den i h. 5 avbildade Ch. Hilien Killi samt direktören Axel Haikio, Pemar, nära Åbo, vars kennelnamn Kaiun ingår i våra vackraste spetsars namn f. n. De märkligaste av dessa äro syskonparet Ch. Kaiun Jeppe och Ch. Kaiun Liisa. En uppfödare som under senare tid uppfött flera vackra spetsar är fil. mag. Sinari Merikallio, och bland äldre uppfödare, som allt fortfarande hängivet arbetar för spetsens sak, må nämnas forstmästaren Hugo Roos och apotekaren Uno Hobin, vardera bosatta i Kannus i Österbotten. Den förstnämnde är uppfödare till bl. a. den utmärkta jaktspetsen Ch. Seuras Minne.

Arbetet för den finska spetsens förädlande har nu pågått i snart 40 år. Under denna tid har verksamheten ingalunda alltid förlöpt i framgångens tecken, besvikelser och bakslag ha, som ovan antytts, nu och då inträffat. Att Finlands spetsvänner emellertid icke låtit modet sjunka må räknas dem till heder. Det är dock deras förtjänst att vårt land i dag som är kan uppvisa en egen inhemska hundras, som med avseende å pregnant typ och konstans i nedärvningen kan mäta sig med vilken gammal kulturaras som helst.

Prenumeration av Den skällande fågelhunden ingår i medlemsskap i SSF å 35:— per år. För familjemedlem kostar medlemsskapet 15:— och för valmedlem 20:—. Medlemsskap i SSF tecknas enklast genom att motsvarande belopp sätts in på klubbens postgirokonto 48 84 75 - 5.

Har din hund ett diplom att hämta?

SSF har ett diplom som tilldelas de hundar som på någon av SSF arrangerad utställning (således ej SKK-utst.) erövrat BIR 1, BIR 2, CERT, 1:a avels- eller uppfödarklass. Diplom tilldelas också de hundar som erhållit pris på något av SSF:s bruksprov.

Har Din hund någon av ovan nämnda meriter under året, så fyll i nedanstående blankett och skicka den till SSF:s sekreterare. Helst ser vi att Du kommer till årsmötet och hämtar diplommet, i varje fall skickas det inte ut förrän efter årsmötet. Det går bra att anmäla meriter från tidigare år som av någon anledning ej blivit uppmärksamade.

Hundens namn: Reg.nr.

MERITER:

Utställning

Bruksprov:

Ange pris, poäng, ort och år.

Ägarens namn och adress:

P. S. Sekreterarens adress: Erik Lindgren, Storgat. 57 A, 930 80 Arvidsjaur.

Certifikats- och championatsfrågan

AV RUNE SAMUELSSON

År 1971 tillsatte SKK en kommitté att utreda championatsbestämmelserna — den s.k. Fredrikssonska kommittén. Dess förslag har sedan vid två tillfällen remitterats till samtliga specialklubbar och SKK:s avdelningar. Slutbetänkandet är till dags dato ej officiellt, men några delförslag har antagits. Bl.a. har SKA:s tävlingskommitté (TK) beslutat att specialklubbarna skall äga rätt att besluta på vilka jakt- och bruksmeriter utställningschampionatet skall grundas. Ävenså huruvida en specialklubb för sina raser — i likhet med de drivande hundarna — vill att certifikat skall utdelas till samtliga i segrarklass deltagande hundar med CK.

CERTIFIKATSFRÅGAN

Under ett antal år har de drivande hundarna med CK tilldelats certifikat. Detta förefaller inte ha haft negativa exterlöra följder för raserna och de flesta tycks vara nöjda med förfaringsättet.

Även inom SSF har bestämmelserna diskuterats. En del har befarat inflation i utställningschampionaten, men många har dock ansett att fördelarna kommer att överväga.

Om man studerar antalet deltagande hundar av våra raser från norr till söder, så finner man att de norrländska utställningarna ofta har några tiotal hundar och de sydligare endast några enstaka. Ofta utdelas certifikat till vinnande hund i segrarklass — oavsett om den är ensam. Detta innebär att en hund i norr p.g.a. konkurrensen har betydligt svårare att erhålla certifikat. Av detta får dock inte dras den slutsatsen att sydligare champions är dåliga, utan snarare att det i norr finns hundar som också skulle kunna vara champions, om konkurrensen varit mindre. Men även dessa CK-hundar uppnår meriten, om ägaren reser på tillräckligt många mindre välbesökta utställningar. Med andra ord — en hundägares ekonomi och vilja att satsa kan ha avgörande betydelse för en hunds utställningsmeriter.

Min uppfattning är att en CK-hund bör tilldelas certifikat. Detta ger större jämnhet över våra champions, lättar upp utställningsklimatet (minskar den intrigbetonade konkurrensen) och tillåter hundägaren att avstå från kostnadskrävande resor till avlägsna utställningar.

Föreslår därför att 1975 års möte beslutar att "certifikat utdelas till samtliga i segrarklass deltagande hundar med CK".

CHAMPIONATSFRÅGAN

När vi år 1973 införde den öppna klassen vid jaktprov, var det SSF:s önskemål att jaktprovsmäriten för utställningschampionatet skulle grundas på den nya klassen. Emellertid gick TK ej med på detta, utan ansåg att 2:a pris i elitklass var ett rimligare krav. Som motiv framförde man bl. a. att vi i den öppna klassen tillämpade "skönbedömning", d. v. s. poänglös bedömning.

1974 års SSF-möte tillsatte en regelkommitté att utforma entydigare tolkningsanvisningar bl. a. för den öppna klassen. Denna kommitté har funnit att poängsystem bör införas även i öppen klass, bl. a. av den anledningen att bedömningsprinciperna i de två klasserna då blir lika och att domsluten rimligtvis blir säkrare och enhetligare. Svårighetsgraden i den öppna klassen blir dock självfallet betydligt lägre. I och med detta har TK:s betänkligheter och argument bortfallit.

För en jakthund är det rimligt att den — förutom exterlöra förtjänster — har ett visst mått av jaktanlag. Min övertygelse är att när vi inför poängsystemet i den öppna klassen, bedömningen där blir säkrare och rättvisare. Därför bör vi kunna placera jaktprovsmäriten för utställningschampionatet till den öppna klassen.

Föreslår därför att 1975 års möte beslutar att "jaktprovsmäriten för utställningschampionat skall vara 1:a pris i öppen klass".

Ny lokalklubb

"SSF/ÖVRE NORRA"

Den nya lokalklubben bildades i Gällivare den 16 april 1974. Interimstyrelsens utseende: Ordförande Tore Strandgård, kassör Stig Brännvall, sekreterare Johnny Niva. Övriga: Karl Krekula, Bengt Henriksson, Georg Larsson och Heine Krekula.

NYTT FOLK I SÖDRA

SSF/södra meddelar några ändringar i styrelsen efter årsmötet, som hölls i mars i år. Så här har man konstituerat sig: ordförande Nils-Olof Nordh, Ektorp, tel. 08/71 65 110, sekreterare Staffan Forslund, Ektorp, tel. 0290/115 36, kassör Marianne Einarsson, Bollnäs, tel. 0278/159 51, vice ordförande och representant i riksstyrelsen Bo Pålsson, Tving, tel. 0455/304 30 och ledamot K.-G. Ekroos, Skinnskatteberg, tel. 0222/110 14.

PROVREGELKOMMITTÉN KLAR:

Ökl döms efter ekl-princip!

För en översyn av provreglerna sammanträdde under midsommarhelgen SSF:s provregelkommitté, bestående av Egon Grubbström, Gustav Rova och Rune Samuelsson. Gruppen enades kring ett förslag till ändring av nuvarande reglerna, som i korthet innebär att den öppna klassen i princip ska bedömas enligt samma regler som nu gäller elitklassen. Skillnaden i den öppna klassen blir dock att ett större antal konstaterade fåglar kan tolereras utan att hunden sjunker i prisskalan. Det blir också en viss ändring från elitklassens tabell. Poänggränsen för 1:a pris öppen klass föreslås till 70 poäng.

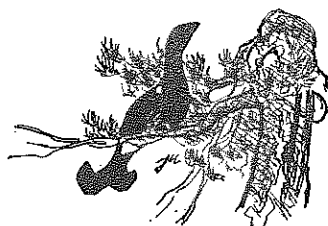
Förutom detta har också regelkommittén föreslagit en del smärre förtydliganden i gamla anvisningarna.

Från lokalklubbarna ska remissyttrandena vara kommittén tillhanda senast 18 juli, för att sedan via SSF:s styrelse kunna föreläggas SKK planerat datum, 1 augusti.

Red.

Här kan Du prova
din hund i höst

Bruksprovsprogram 1974

FÖR SAMTLIGA PROV GÄLLER:

Anmälan skall vara arrangören tillhanda senast kl 22.00, måndagen före tävlingsdag. Anmälningsavgiften (50:—) insändes samtidigt med anmälan. Använd SSF:s blanketter (original eller kopierade) så underlättas arrangörens jobb.

SSF Norra lokalklubben

14 och 15 sept. — Arvidsjaur
21 sept. — Gällivare, internationellt
22 sept. — Gällivare
12 okt. — Arvidsjaur, internationellt
13 okt. — Arvidsjaur
19 okt. — Gällivare, internationellt
20 okt. — Gällivare

Anmälan till:

Arvidsjaurproven — Erik Lindgren, Storgat. 57 A, 930 80 Arvidsjaur. Tel. 0960/102 49.
Gällivareproven — Rune Samuelsson, Kvarngat. 4, 972 00 Gällivare. Tel. 0970/101 06.
Anmälningsavgiften till: Sigröd Gråhn, Box 1030, 940 16, Svensbyn.

SSF Mellersta lokalklubben

21—22 sept. — Storuman, internationellt
28 sept. — Lycksele
29 sept. — Lycksele
6 okt. — Lycksele
19—20 okt. — Vännäs, internationellt

Anmälan och anmälningsavgift till:

Inez Wedbring, Ringväg. 51, 920 60 Storuman. Tel. 0951/115 36.

SSF Södra lokalklubben

21 sept. — Hällefors
22 sept. — Hällefors
28 sept. — Noppikoski
29 sept. — Noppikoski
2 nov. — Sysseleback
3 nov. — Sysseleback

Anmälan och anmälningsavgift till:

Hällefors — Olle Berglund, Rydellväg. 9, 712 00 Hällefors. Tel. 0591/128 28.
Noppikoski — Inge Olsson, Öna 4005, 972 00 Mora. Tel. 0250/12119.
Sysseleback — Nils Jonsson, Box 1, 680 60 Sysseleback. Tel. 0564/101 62.

OBS! För hund som tidigare ej startat på bruksprov, och anmäles till något av SSF/Södras prov, är avgiften 25:—.

Avkommebedömning av Norrbottenspets

AV JOHNNY NIVA

Nedanstående tabeller baseras på uppfödare och hanhundar med minst 15 avkomor.

RESULTAT AV AVELSHUNDAR 1972

		Utst. Ee	BRP Be	Medelvärde m	Prop.med.v. m/m
BAMSE	29100/68	4,39	2,94	3,51	2,26
KURRE	20186/67	3,52	2,55	3,03	1,95
BINGO	1663/68	2,34	1,88	2,11	1,36
NIPPE	25904/71	2,92	1,18	2,05	1,32
PELLE	32120/67	3,08	0,72	1,90	1,22
LILLE	8798/68	2,59	0,00	1,30	0,84
NALLE	43979/72	1,82	0,53	1,17	0,75
TJIKKO	20187/67	1,42	0,83	1,12	0,72
PARRO	13218/68	1,46	0,50	0,98	0,63
SNIPP	31581/68	1,56	0,30	0,93	0,60
TUFF	13167/72	1,41	0,00	0,70	0,45
FERRO	18251/69	1,28	0,00	0,64	0,41
PUTTE	27734/69	1,18	0,00	0,59	0,38

$$M = \frac{Ee + Be}{26} = 1,55$$

UPPFÖDARRESULTAT 1968—1972

		Utst. Ee	BRP Be	Medelvärde m	Prop.med.v. m/m
L. BALTZARI		5,09	3,33	4,21	2,21
L. FORS		3,59	3,04	3,31	1,74
S. ONNERFELDT		1,15	5,27	3,21	1,68
I. o. Å. ANDERSSON		2,90	1,08	1,99	1,84
M. LEVI		1,82	0,63	0,72	0,37
Å. SAMUELSSON		1,17	0,16	0,66	0,34
M. JOHANSSON		0,49	0,00	0,24	0,12
E. OJA		0,41	0,00	0,20	0,10

$$M = \frac{Ee + Be}{16} = 1,90$$

Fjölårets goda fågeltillgång har resulterat i att skogshönsens kullar nu är fler än på mången god dag. Lagom till kläckningen kom också värmeböljan, som gav kycklingarna den lilla extrahjälp de behöver första dygnet. Det talar också för en hög överlevnadsprocent bland kycklingarna, vilket ger utomordentliga löften inför höstens jakt.

Lycka till

Red.

Gällivareutställningen

18 AUGUSTI 1974

Domare: STAFFAN FORSSLUND

Anmälningavgifter:

Unghunds-, champion och öppen klass 50:—

Veteranklass 25:—

Anmälan senast den 12 augusti till: Johnny Niva, Silverbrantsvägen 24, 972 00 Gällivare, telefon 0970/121 83.

Porto

Till

.....
.....
.....

Välkommen till Sveriges största

Spetshundsutställning

i Rättvik den 18 augusti 1974

arrangerad av SSF/södra i samarbete med Svenska Alghundsklubben.

Anmälningssblankett och PM kan beställas genom Knuts Hans Hansson, Boda Kyrkby. Telefon 0248/401 57.

VAR UTE I GOD TID!

Porto

Till

.....
.....
.....

SPECIALKLUBBEN FÖR SKÄLLANDE FÅGELHUNDAR

Anmälan till Bruksprov i den

ökl ekl. Högsta pris på utställning

Är hunden "renren"? Medräknas järpe?

Hundens namn Regnr

Agarens namn

Fullständig adress

Hundens far Reg.nr

Hundens mor Reg.nr

Uppfödarens namn

Fullständig adress

För SSF:s anteckningar

Pris Poäng

Porto

Till

.....
.....
.....

SPECIALKLUBBEN FÖR SKÄLLANDE FÅGELHUNDAR

Anmälan till Bruksprov i den

ökl ekl. Högsta pris på utställning

Är hunden "renren"? Medräknas järpe?

Hundens namn Regnr

Agarens namn

Fullständig adress

Hundens far Reg.nr

Hundens mor Reg.nr

Uppfödarens namn

Fullständig adress

För SSF:s anteckningar

Pris Poäng

Porto

Till

.....
.....
.....

SPECIALKLUBBEN FÖR SKÄLLANDE FÅGELHUNDAR

Anmälan till Bruksprov i den

ökl ekl. Högsta pris på utställning

Är hunden "renren"? Medräknas järpe?

Hundens namn Regnr

Ägarens namn

Fullständig adress

Hundens far Reg.nr

Hundens mor Reg.nr

Uppfödarens namn

Fullständig adress

För SSF:s anteckningar

Pris Poäng

SPECIALKLUBBEN FÖR SKÄLLANDE FÅGELHUNDAR

Anmälan till Bruksprov i den

ökl ekl. Högsta pris på utställning

Är hunden "renren"? Medräknas järpe?

Hundens namn Regnr

Ägarens namn

Fullständig adress

Hundens far Reg.nr

Hundens mor Reg.nr

Uppfödarens namn

Fullständig adress

För SSF:s anteckningar

Pris Poäng